

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 19/2021
07.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Радослава Петровића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљених АА и окривљене ББ рођене ..., адвоката Ђорђа Калања, Бојана Станојловића и Бранка Димића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 бр. 66/10 од 31.05.2013. године и Кв-По1 бр. 706/13 од 03.10.2013. године, у седници већа одржаној 07.09.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљених АА и окривљене ББ рођене ..., адвоката Ђорђа Калања, Бојана Станојловића и Бранка Димића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 бр. 66/10 од 31.05.2013. године и Кв-По1 бр. 706/13 од 03.10.2013. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 бр. 66/10 од 31.05.2013. године одбачени су као неблагоприятни захтеви окривљеног АА и окривљене ББ рођене ... за накнаду трошкова кривичног поступка поднети преко браниоца адвоката Ђорђа Калања дана 22.01.2013. године.

Решењем Вишег суда у Београду, Посебно одељење Кв-По1 бр. 706/13 од 03.10.2013. године одбијена је као неоснована жалба бранилаца окривљеног АА и окривљене ББ рођене ..., адвоката Ђорђа Калања, Бојана Станојловића и Бранка Димића од 20.06.2013. године изјављена против решења о трошковима кривичног поступка Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 бр. 66/10 од 31.05.2013. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости благовремено су поднели браниоци окривљених, адвокати Ђорђе Калањ, Бојан Станојловић и Бранко Димић због повреде Законика о кривичном поступку из члана 485. став 1. тачка 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да се побијана

решења преиначе и усвоји захтев бранилаца окривљених АА и ББ рођене ..., адвоката Ђорђа Калања, Бојана Станојловића и Бранка Димића за исплату трошкова кривичног поступка у износу опредељеном у поднеску од 22.01.2013. године или да се побијана решења укину и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене изнетих навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљених указује се да је побијаним решењима учињена повреда закона из члана 485. став 1. тачка 2) и став 3. Законика о кривичном поступку, уз образложење да је примењен закон – одредба члана 262. став 2. Законика о кривичном поступку за коју је одлуком Уставног суда I Уз-134/2019 од 04.02.2021. године, објављеном у „Службеном гласнику РС“ број 27/21 од 24.03.2021. године утврђено да није у сагласности са Уставом Републике Србије и потврђеним међународним уговором. Дакле, по браничевим наводима објављивањем ове одлуке Уставног суда Републике Србије у „Службеном гласнику РС“ сходно одредби члана 58. став 1. Закона о Уставном суду престала је да важи ова одредба члана 262. став 2. ЗКП, којом се прописује рок од најкасније годину дана од дана правноснажности пресуде за подношење захтева за накнаду трошкова поступка. Одредба којом је био установљен објективни рок за подношење захтева је уклоњена из правног поретка и самим тим има се сматрати да је захтев за накнаду трошкова кривичног поступка окривљених АА и окривљене ББ рођене ..., поднет преко бранилаца, благовремен.

Међутим, Врховни касациони суд изнете наводе оцењује као неосноване из следећих разлога:

Уставни суд је, одлучујући о иницијативи за оцену уставности одредбе члана 262. став 2. ЗКП, донео одлуку I Уз-134/19 која је објављена у Службеном гласнику Републике Србије број 27 од 24.03.2021. године: „Утврђује се да одредба члана 262. став 2. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 101/11, 121/12, 32/13, 45/13, 55/14 и 35/19) у делу који гласи: „Подаци о висини трошкова и захтева за њихову накнаду могу се поднети најкасније у року од једне године од дана правноснажности пресуде или решења из става 1. овог члана“, није у сагласности са Уставом и потврђеним међународним уговором“ те да је одредба члана 262. став 2. Законика о кривичном поступку у том делу престала да важи даном објављивања предметне одлуке Уставног суда I Уз-134/19 у Службеном гласнику Републике Србије број 27 од 24.03.2021. године.

Одредбом члана 60. став 1. Закона о Уставном суду прописано да се закон и други општи акти за које је одлуком Уставног суда утврђено да нису у сагласности са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговором или законом, не могу примењивати на односе који су настали пре објављивања одлуке Уставног суда, ако до тог дана нису правноснажно решени.

Одредбом члана 61 став 1. Закона о Уставном суду прописано је да свако коме је повређено право коначним или правноснажним појединачним актом, донетим на основу закона или другог општег акта, за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности с Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права,

потврђеним међународним уговорима или законом, има право да тражи од надлежног органа измену тог појединачног акта, у складу са правилима поступка у коме је појединачни акт донет, а ставом 2. истог члана да се предлог за измену коначног или правноснажног појединачног акта, донетог на основу закона или другог општег акта, за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима или законом, може поднети у року од шест месеци од дана објављивања одлуке у "Службеном гласнику Републике Србије", ако од достављања појединачног акта до подношења предлога или иницијативе за покретање поступка није протекло више од две године.

Побијана решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 бр. 66/10 од 31.05.2013. године и Вишег суда у Београду, Посебно одељење Кв-По1 бр. 706/13 од 03.10.2013. године, као појединачни акти, донета су у време када одредба члана 262. став 2. ЗКП није била уставно оспорена па су, самим тим, наведена правноснажна решења донета у складу са тада важећим законом.

Врховни касациони суд, супротно наводима захтева, налази да се на одлуке које су донете пре објављивања цитиране одлуке Уставног суда IУз-134/19, што се односи и на побијана решења која су предмет одлучивања по предметном захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, као појединачне акте, примењује одредба члана 61. Закона о Уставном суду.

Наиме, о предлогу за измену конкретних појединачних аката - решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1 бр. 66/10 од 31.05.2013. године и Кв-По1 бр. 706/13 од 03.10.2013. године у складу са одредбом члана 61. Закона о Уставном суду одлучује „надлежни орган“ што је у конкретном случају Виши суд у Београду, Посебно одељење који је донео побијана решења о трошковима поступка. Надлежни суд одлучује да ли су испуњени услови за примену наведених одредби и измену појединачног акта, а посебно да ли су испуњени услови у погледу рокова прописаних одредбом члана 61. став 2. Закона о Уставном суду.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**